

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

29 april 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het vergunningenbeleid ten aanzien van eendagswedstrijden, en over het toelaten van motorcrosswedstrijden in het landelijk gebied

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de subsidiëring van de aanleg van rioleringen door de gemeenten

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de subsidiëring van de bebossing van landbouwgronden en de afbakening van de agrarische en natuurlijke structuur

Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het gemeentelijke milieuconvenant

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de grensoverschrijdende riviervervuiling van de Zwarte en de Grote Spierebeek

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Dinsdag 29 april 2003

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.17 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het vergunningenbeleid ten aanzien van eendagswedstrijden, en over het toelaten van motorcrosswedstrijden in het landelijk gebied

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Meyer tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het vergunningenbeleid ten aanzien van eendagswedstrijden, en over het toelaten van motorcrosswedstrijden in het landelijk gebied.

De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, volgens het Vlarem zijn motorcrosswedstrijden te beschouwen als tijdelijke inrichtingen die meldingsplichtig zijn aan de gemeentelijke overheid. De algemene sectorale geluidsnormering zou er als voornaamste milieureglementering op van toepassing zijn.

Een omzendbrief van 2 maart 1999 gaat in op enkele ruimtelijke aspecten van de vergunningstoestand van een motorcrosswedstrijd. In de omzendbrief wordt echter ook verwezen naar natuurbeschermingsmaatregelen, naar de grondwaterstand, naar afvalbeheer enzovoort. In theorie zijn deze regels eenvoudig, maar de uitvoering in de praktijk is uiteraard veel minder eenvoudig. Het blijft een bijzondere evenwichtsoefening waarbij beoefenaars en toeschouwers niet zelden tegenover de omwonenden komen te staan.

Naast motorcrosswedstrijden zijn er nog vele andere eendags evenementen waarvan sommige vergun-

ningsplichtig en andere meldingsplichtig zijn. Bij paardenwedstrijden geldt er bijvoorbeeld een uitzondering voor meerdaagse wedstrijden, voor evenementen ter gelegenheid van kermissen, enzovoort.

Het is duidelijk dat de hinder van bijvoorbeeld motorcrosswedstrijden niet te vergelijken valt met de mogelijke hinder van een eenvoudige paardenwedstrijd. De ene soort hoort duidelijk meer thuis in het landelijk gebied dan de andere.

Mevrouw de minister, ik zou u dan ook graag een aantal vragen stellen. Van welke criteria gaat het Vlarem uit inzake het vergunnen van een- of meerdaagse evenementen, waarvan men redelijkerwijze kan aannemen dat ze geen blijvende milieuschade teweegbrengen doch alleen hinder veroorzaken? Op basis waarvan zijn de normen terzake opgesteld? Over welke ruimte beschikken lokale besturen om aanvullend op te treden?

Ik heb ook nog enkele vragen over de eendaagse motorcrosswedstrijden in het bijzonder. Hoe moet de omzendbrief van 2 maart 1999 in het licht van de aanpassingen van het Vlarem worden geïnterpreteerd? De omzendbrief zegt dat de richtlijnen te beschouwen zijn als een overgangsregeling. Is het houden van een motorcrosswedstrijd te beschouwen als een functie die verweefbaar is met bijvoorbeeld de landbouwfunctie? Is het zeer tijdelijke karakter van een wedstrijd te beschouwen als een belangrijk criterium voor die verweefbaarheid?

De wedstrijden zijn onderworpen aan de sectorale geluidsnormering. De toepassing daarvan is zeker niet eenvoudig. Welke juridische mogelijkheden heeft een gemeentebestuur om een wedstrijd te laten verlopen onder die voorwaarden die de hinder voor buurtbewoners beperkt houdt? De omzendbrief somt een aantal kwetsbare zones op waar dergelijke wedstrijden niet kunnen worden

De Meyer

gehouden. Er wordt verwezen naar habitatzones, maar bijvoorbeeld niet naar mogelijke inbreuken op het vegetatiebesluit. Kan dit als een weigeringsgrond worden beschouwd? Mogen motorcrosswedstrijden worden georganiseerd in valleigebieden? Waar is dit in voorkomend geval verboden?

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb nog een bijkomende vraag inzake de motorcross, namelijk over de motorcrosscircuits. We weten dat het gebrek aan motorcrosscircuits de veiligheid in het gedrang brengt en dat het spijtig genoeg onvermijdelijk bijdraagt tot het wildcrossen. Ik weet dat u aan het overleggen bent met de motorcrossfederaties om een oplossing te zoeken voor het nijpend tekort aan circuits. Hoe ver bent u daarmee gevorderd? Welke maatregelen werden reeds genomen?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil eerst ingaan op de vragen van de heer De Meyer. De indeling van potentieel hinderlijke inrichtingen in de drie indelingsklassen van het Vlarem gebeurt op basis van de aard en de omvang van de potentiële hinder en risico's die zijn verbonden aan de inrichting. De inrichtingen die worden ingedeeld in klasse 3 zijn inrichtingen waarvan wordt aangenomen dat ze vanuit milieutechnisch oogpunt steeds kunnen worden toegelaten omdat de hinder en de veiligheidsrisico's tot een aanvaardbaar niveau worden beperkt. Inrichtingen met potentieel beperkte hinder en risico's worden ingedeeld in klasse 2 en de meest risicovolle inrichtingen in klasse 1.

Logischerwijze wordt voor motorcrosswedstrijden aangenomen dat de potentiële hinder groter wordt naarmate het aantal evenementen op die plaats toeneemt. De indelingscriteria zijn dan ook enerzijds het aantal evenementen dat op een bepaalde plaats plaatsvindt en anderzijds de geluidsproductie van de gebruikte voertuigen en moto's. Omlopen waarop per jaar hoogstens een wedstrijd met bijbehorende oefenritten op de dag zelf of de dag ervoor plaatsvinden of waarop met maximum een voertuig tegelijk wordt gereden, zijn ingedeeld in de derde klasse. Dat zijn dus de inrichtingen waar-

van wordt gezegd dat ze een minimale schade of hinder veroorzaken.

De Vlarem-milieuvoorwaarden beogen het maximaal voorkomen en beperken van de hinder en veiligheidsrisico's van een inrichting. Daarbij wordt rekening gehouden met het principe van de beste beschikbare technieken. Voor luidruchtige activiteiten ligt het voor de hand dat inplantingregels het meest effectief zijn om de hinder te beperken. Daarom zijn in Vlarem II, sinds de goedkeuring ervan in 1995, afstandsregels opgenomen die verschillen voor inrichtingen van klasse 2 en van klasse 1 enerzijds en voor inrichtingen van klasse 3 anderzijds. Deze afstandsregels werden gewijzigd in 1999.

Vlarem II bepaalt ook dat de exploitant de nodige maatregelen moeten treffen om de geluidsproductie aan de bron en de geluidsoverdracht aan de omgeving te beperken. Ten slotte werd ook in beperkingen in uren van exploitatie voorzien, afhankelijk van het feit of de voertuigen al dan niet voldoen aan de geluidsnormen, vastgesteld in het algemeen reglement op de technische eisen waaraan motorvoertuigen moeten voldoen om in het verkeer te worden gebracht.

De vergunningverlenende overheden kunnen voor in de tweede of eerste klasse ingedeelde inrichtingen natuurlijk nog soeverein, maar op gemotiveerde wijze, uitspraak doen over de milieuvergunningsaanvragen.

Voor inrichtingen van klasse 3 geldt alleen een meldingsplicht en kunnen bijgevolg geen aanvullende voorwaarden worden opgelegd. Artikel 4.1.1.1 van titel II van Vlarem bepaalt wel dat de exploitatie van deze inrichtingen van klasse 3 slechts is toegestaan als de inplantingsplaats verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften. Bovendien moeten de inrichtingen van klasse 3, dus de eendagswedstrijden, voldoen aan de afstandsregels van Vlarem II. Eendagswedstrijden op terreinen die niet voldoen aan deze afstandsregels, zijn verboden, ondanks de eventueel gedane melding. Een melding kan dus niet worden geweigerd, maar er kan wel worden opgetreden als niet wordt voldaan aan de afstandsregels.

Voor de eendaagse motorcrosswedstrijden en de omzendbrief van 2 maart 1999 gelden ten dele de stedenbouwkundige aspecten die tot de bevoegdheid behoren van minister Van Mechelen, maar ik zal toch antwoord geven op uw vragen.

Dua

Mijnheer De Meyer, uw eerste vraag is mij niet duidelijk, want in de voorafgaande vraagstelling is geen sprake is van 'aanpassingen aan het Vlarem'. De bedoelde omzendbrief is in elk geval nog steeds van toepassing.

De beoordeling van de verenigbaarheid met de landbouwfunctie is in eerste instantie een bevoegdheid van de minister bevoegd voor ruimtelijke ordening. Ik wil wel bevestigen dat ik van mening ben dat de eendaagse wedstrijden in landbouwgebied kunnen plaatsvinden, maar dan wel binnen de strikte bepalingen van de omzendbrief.

De algemene geluidsnormen die in Vlarem II zijn vastgesteld voor de geluidsproductie van bedrijven, gelden niet voor omlopen voor motorcrossen. Voor de eendagswedstrijden zijn er dan ook geen geluidsnormen die kunnen worden getoetst aan de hand van metingen in de omgeving van een circuit. Er zijn wel beperkingen waaraan de voertuigen en de moto's moeten voldoen. Het belangrijkste instrument dat een gemeentebestuur heeft om de hinder voor buurtbewoners beperkt te houden, is het toezien op het respecteren van de afstandsregels. Indien een melding gebeurt van een omloop die niet aan deze regels voldoet, dient het gemeentebestuur de exploitant erop te wijzen dat de motorcrosswedstrijd – ondanks de melding – verboden is, want in tegenstrijd met de wetgeving.

Ik herhaal dat er in het licht van de milieuvergunningregelgeving geen mogelijkheid bestaat tot weigering van een eendaagse wedstrijd. Een activiteit van klasse 3 kan immers per definitie niet worden geweigerd. Dat neemt niet weg dat ook andere regelgeving van toepassing blijft – ik denk in het bijzonder aan de voorzorgen in het licht van het vegetatiebesluit of van het decreet natuurbehoud. In Vlarem II staat een expliciet verbod voor omlopen in valleigebied.

Het belangrijkste is misschien dat de Vlaamse regering op 19 juli 2002 een besluit heeft getroffen over de inplanting van permanente omlopen met trainingsfaciliteiten voor gemotoriseerde sporten. Het besluit vormt de basis voor een afbakeningsproces waardoor er op termijn in Vlaanderen een voldoende groot aantal permanente omlopen met trainingsfaciliteiten zullen bestaan. We hebben veel overleg gepleegd met de sector, en via het besluit wordt ingegaan op de noden van de sector en wordt tegelijkertijd een concentratie van de luidruchtige activiteiten nagestreefd om de hinder ervan te beperken. De permanente omlopen zullen

bij voorkeur worden ingeplant in gebieden die niet omgeven zijn door bewoning, maar waar er wel reeds een sterke geluidsverstoring bestaat, bijvoorbeeld op terreinen die dicht bij een snelweg liggen. Bovendien wordt ernaar gestreefd om deze terreinen zoveel mogelijk multifunctioneel te maken zodat er ook andere luidruchtige sporten kunnen plaatsvinden. De permanente omlopen zullen, van zodra ze volledig zijn uitgebouwd, een oplossing vormen voor clubs die nu, bij gebrek aan vergunde terreinen, gebruikmaken van landbouwgronden voor eendagswedstrijden. Het doel van onze denk-oefening was het in de toekomst vermijden van het her en der plaatsvinden van dergelijke wedstrijden.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, ik neem akte van het antwoord van de minister, maar het is noch voor de burger, noch voor de gemeentebesturen eenvoudig om een coherente visie te ontdekken.

Omlopen voor wedstrijden met motorvoertuigen voor één dag – iets wat in de praktijk dikwijls neerkomt op 2 dagen – kunnen perfect via melding. Een eenvoudige activiteit met paarden, gespreid over 3 niet-openvolgende dagen, kan niet. Zulke activiteiten vinden vaak plaats op 15 augustus en de zondag ervoor en erna. De verenigingen die een dergelijke activiteit inrichten, moeten een milieuvergunning van klasse 2 aanvragen voor een activiteit in agrarisch gebied. Ik ben ervan overtuigd dat die activiteit veel minder hinderlijk is dan een tweedaagse motorcrosswedstrijd. Deze situatie is moeilijk uit te leggen aan de verenigingen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De vergadering wordt geschorst om 14.32 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 14.45 uur.*

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de subsidiëring van de aanleg van rioleringen door de gemeenten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Matthijs tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de subsidiëring van de aanleg van rioleringen door de gemeenten.

Voorzitter

De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, in de context van de Europese richtlijnen moet Vlaanderen nog ongeveer 7,4 miljard euro uitgeven aan rioleringswerken. Het Vlaams Gewest zal volgens mijn berekeningen daarin een bijdrage van ongeveer 1 miljard euro leveren gedurende de volgende 5 jaar, al kan daarover worden gediscussieerd. Aquafin zal een bijdrage van 0,5 miljard euro leveren voor de bovengemeentelijke infrastructuur. De gemeenten betalen 80 miljoen euro per jaar, wat na 5 jaar resulteert in een bedrag van 400 miljoen euro. Op een Vlario-studiedag bekleemtoonde u dat de gemeenten verantwoordelijk zijn voor de aanleg van rioleringen, zelfs als ze geen subsidies krijgen.

De vraag is natuurlijk waar zich de scheiding tussen het gemeentelijke en het bovengemeentelijke niveau bevindt. Daarover wordt een heel moeilijke discussie gevoerd, die nog lang niet gedaan is.

De boetes voor het niet naleven van de Europese richtlijn kunnen oplopen tot 250.000 euro per dag. Die boete zou volledig ten laste komen van het Vlaams Gewest. Op de studiedag werd ook gezegd dat dat geld beter kan worden besteed aan de aanleg en het beheer van de rioleringen.

Mevrouw de minister, het Vlaams Gewest promoot op dit ogenblik de subsidie van 100 procent voor gescheiden rioleringen, maar heeft te weinig middelen. Dat is hier al vaak besproken. In 2002 werden ongeveer 230 goedgekeurde projecten niet gesubsidieerd en doorgeschoven naar de volgende jaren. Ik ontving een lijst die 1 maand oud is, en daarop staan slechts 56 aanvaarde projecten voor 2003. De regering verhoogde tijdens de begrotingscontrole de subsidies voor de gemeenten voor het aanleggen van rioleringen met 50 miljoen euro. In de begroting werd daarvoor al 65 miljoen euro ingeschreven voor 2003.

Veel gemeenten krijgen opnieuw hoop, al is het deel dat het Vlaams Gewest subsidieert, nog te weinig om de grote wachtlijsten in te korten en om de waterzuivering in Vlaanderen echt op kruissnelheid te krijgen. Volgens mijn gegevens is het lang niet zeker dat dat extra bedrag van 50 miljoen euro er daadwerkelijk komt, want u wilt in bijkomende middelen voorzien door het Vlaams Gewest uit de VMW te laten treden. Dat zou wel eens problemen kunnen opleveren.

In de brief van 1 april 2003 van de VMW aan de ongeveer 120 vennootgemeenten over die uittreding staat : 'De modaliteiten van de uittreding als vennoot en van de verzilvering van de aandelen moeten nog worden vastgelegd. De VMW heeft mevrouw Dua, minister van Leefmilieu en Landbouw, reeds gewezen op het historisch gegroeide en complexe karakter van de aandelenstructuur van de VMW. De kapitaalinschrijvingen bij de VMW hebben immers altijd het karakter gehad van kapitaalsubsidies. De raad van bestuur van de VMW heeft de minister met aandrang gevraagd geen enkel voorstel te doen of scenario uit te werken zonder hierbij de VMW nauw te betrekken, en dit in het belang van de gemeentelijke vennoten, de klanten en ook het statuut van het personeel werkzaam bij de VMW.'

In diezelfde brief staat verder ook : 'Vermits het aandeel van het Vlaams Gewest in het kapitaal van de VMW beperkt is tot 25,9 percent van het totaal, zal de overdracht van de aandelen van het Vlaams Gewest ook geen directe gevolgen hebben voor het beheer en de werking van de maatschappij. Conform artikel 6, paragraaf 1 van het oprichtingsdecreet van 28 juni 1983, kunnen aandelen mits goedkeuring van de raad van bestuur ook alleen worden overgedragen aan de medevennoten.'

Ik vrees dat het een hele moeilijke operatie zal worden, en ik heb er dus de nodige twijfels bij. Er moet duidelijkheid worden verschaft.

Mevrouw de minister, u wenst dat gemeenten die ingaan op de cross border lease geen subsidies meer zullen ontvangen voor de waterzuivering. Daarom dreigen reeds enkele gemeenten naar de Raad van State te stappen.

Er bestaat toch wel een zekere nuancering. Op een vraag van mevrouw Van den Eynde op 11 februari hebt u geantwoord dat de gemeenten hun recht op subsidies niet verliezen aangezien ze juridisch eigenaar blijven van het rioleringsstelsel. Op de Vlario-dag was de formulering iets genuanceerder. Toen zei u dat de subsidiëring ook afhankelijk kon worden gemaakt van een duidelijke inventaris van de bestaande rioleringstoestand.

Ik stel vandaag vast dat de gemeenten bereid zijn hoge bedragen te betalen om zo'n inventarisatie te bekostigen in het kader van een af te sluiten cross border lease. Ik denk dat ook het gewest dezelfde eisen kan opleggen om verdere financiële ondersteuning te geven. Dat valt te begrijpen. Daarnaast zult u de prioriteit in de toekenning van subsidies laten afhangen van de autonomie die een gemeen-

Matthijs

te heeft over haar eigen rioleringsstelsel. De gemeenten, die via een instrument van cross border lease extra financiën verkrijgen, hebben minder nodig van de hogere overheid. Op basis van deze twee teksten en niet van persartikels, stel ik een duidelijke nuance vast.

Mevrouw de minister, op welke gronden zult u rioleringsprojecten weigeren te subsidiëren, die goedgekeurd zijn door de ambtelijke commissie van de Vlaamse Milieumaatschappij en dus voor betoelaging vatbaar zijn, van gemeenten die instappen in de cross border lease? Hoe kan het Vlaams Gewest kapitaalsubsidies binnen de VMW ten gelde maken? Hebt u daar zicht op? Hoe komt u aan een bedrag van 75 miljoen euro uit deze kapitaal-subsidies in een eerste fase?

Ik heb het moeilijk met die term omdat er tegenover die 25,9 percent van het hele pakket geen dividenden staan. Hoeveel fases volgen er nog? Wat is de waarde van de tweede fase? Is het correct dat de gemeenten die 75 miljoen euro van de VMW moeten overnemen en dus zelf betalen? Ik denk van wel als ik de statuten of de brief van de VMW aan de gemeenten lees.

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer Matthijs, u haalde net de Vlario-dag aan. U was echter onvolledig wat betreft de Europese Commissie. Tot op heden heeft geen enkele staat één euro moeten betalen, alhoewel het voor Griekenland niet veel heeft gescheeld. Als u correct ontleedt wat daar werd gezegd, zal het nog vier jaar duren voor daar sprake van kan zijn. We moeten dus ook niet overdrijven.

Wat betreft de afbakening van het gewestelijk en het gemeentelijk niveau, is de regel zeer duidelijk ten aanzien van de verstedelijkte gebieden. De regel wordt echter moeilijk toepasbaar voor wat betreft de schaars bewoonde zones in Vlaanderen. Er wordt aangenomen dat daar ongeveer 20 percent onder valt.

Voor het bevoegdheidsprobleem tussen gewest en gemeente moet er natuurlijk gekeken worden naar het ecologisch en het financieel criterium samen. Zo kan bekeken worden op welke manier die verschillende woningen worden samengebracht via een afvalwater- of een vuilwaterleiding, zodat het regenwater op een ander wijze in de vijver of in de regenput kan verzeilen. Die discussie staat tamelijk

ver. De grote uitdaging voor de toekomst heeft betrekking op de vraag hoe we die 25 percent in het buitengebied zullen organiseren. Misschien kan Aquafin daar ook een rol in spelen.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer Lachaert, ik begrijp dat u ook wilt antwoorden op mijn vragen, en ik vind dat heel fair. Ik lees echter dat de VVSG samen met het Vlaams Gewest en nog andere partners onderhandelt over hoe dit moet worden aangepakt. Ik kan dit alleen maar toejuichen. U zegt dat dit allemaal geregeld is, maar ik lees iets anders.

De voorzitter : De heer Geraerts heeft het woord.

De heer Jean Geraerts : Mevrouw de minister, in hoeverre zult u die subsidies weigeren aan de gemeenten die instappen in de cross border lease? Er is inderdaad nog niemand ingestapt, maar die onderhandelingen zijn op het ogenblik tamelijk gevorderd. Op een zeker ogenblik zal er een stap komen waarbij onkosten worden gemaakt voor die gemeenten. Ik hoop dat u die beslissing neemt vooraleer dit gebeurt en dat er dan nog een weg terug is.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, hoewel we de problematiek van de rioleringen hier reeds een paar keer hebben behandeld, wil ik eerst een aantal hoofdlijnen herhalen. Ik wil herinneren aan de oorspronkelijke bedoeling van het subsidiëringsprogramma dat indertijd werd opgestart.

In 1995 heeft men vastgesteld dat de aanleg van rioleringen ver achterliep in vergelijking met de bovengemeentelijke infrastructuur. Als stimulans om de aanleg van rioleringen te versnellen, heeft mijn voorganger dan een tijdelijk programma ingevoerd om gemeenten gedurende 5 jaar te subsidiëren voor bepaalde projecten : het RIO-programma. Bijkomend werd het programma beschouwd als een hulpmiddel voor de bevordering van bepaalde meer vernieuwende projecten, bijvoorbeeld semi-gescheiden systemen.

Het was in elk geval niet de bedoeling van mijn voorganger om de rioleringen van gemeenten te betalen, want dat is nog altijd een gemeentelijke taak. De gemeenten zijn verantwoordelijk voor de aanleg van de rioleringen en de Vlaamse overheid kan op basis van een aantal prioriteiten bepalen dat ze een deel van die kosten subsidieert.

Dua

Ik heb dit stimulerend beleid dus verder uitgebouwd. Het jaarlijkse subsidiebedrag werd opgetrokken tot 65 miljoen euro. Het tijdelijke karakter is ondertussen geschrapt : we hebben het project voor onbepaalde duur verlengd. Ook de voorwaarden voor subsidiëring werden gewijzigd, waardoor we volledig gescheiden systemen voor 100 percent subsidiëren. Het aantal projecten met een volledig gescheiden systeem is in de praktijk wel beperkt.

Vandaag stellen we echter vast dat gemeenten doorgaans geen rioleringsprojecten meer uitvoeren als daar geen substantiële subsidie van het gewest tegenover staat. Met andere woorden, in plaats van een stimulans is de ondersteuning waarin het gewest voorziet, verworpen tot een rem op het uitvoeren van rioleringswerken. Nochtans zijn de verantwoordelijkheden terzake erg duidelijk. Het is de volledige bevoegdheid van de gemeenten om te investeren in de riolering en om te voorzien in de financiële middelen daarvoor.

Wanneer we kijken naar wat er ontbreekt aan gemeentelijke infrastructuur, en dan spreek ik enkel over de aanleg en niet over het onderhoud van rioleringen, dan is het duidelijk dat de financiële verantwoordelijkheid niet zomaar van de ene dag op de andere volledig kan worden overgenomen door het gewest. Zelfs indien deze of een volgende regering het subsidiebedrag zou verdubbelen, hebben we nog niet voldoende om alles te betalen. Met andere woorden, als we Europese boetes willen vermijden, dan zullen vooral de gemeenten inspanningen moeten leveren voor het aanleggen van de noodzakelijke gemeentelijke infrastructuur.

Mijnheer Matthijs, als u van oordeel zou zijn dat we een debat moeten aangaan over de bevoegdheid, dan zitten we in een totaal andere situatie. Als het Vlaams Gewest verantwoordelijk wordt, vraag ik me af hoe we dat dan moeten betalen. De situatie is bij iedereen voldoende bekend ; we weten waar we staan.

We stellen vast dat er op gemeentelijk vlak een beperkte hoeveelheid is van riolen die moeten worden gelegd. Een aantal gemeenten hebben hun verantwoordelijkheid genomen en zijn goed gerioleerd. Een aantal andere gemeenten hebben daar nooit iets aan gedaan. Deze laatste zijn natuurlijk de eerste die nu staan te klagen.

Ik wil het even hebben over de financiële middelen. Momenteel heb ik hiervoor 65 miljoen euro op mijn begroting beschikbaar. Ook is er nog 12,5 mil-

joen euro beschikbaar in het FFEU. Het bedrag van mijn begroting zal in 2003 met 50 miljoen euro worden opgetrokken. Die inspanning zal in 2004 worden voortgezet, afhankelijk van hoe de verkoop van het aandeel van het gewest in de VMW verloopt. Ik denk dat we daarmee een enorme inspanning leveren, die volgens mijn diensten zal toelaten om de bestaande achterstand in de dossiers in ongeveer 2 jaar tijd weg te werken. Daarbij wordt natuurlijk uitgegaan van de veronderstelling dat er in de loop van de volgende 2 jaar nog nieuwe dossiers zullen worden ingediend. Daarmee hebben we toch een substantiële extra inspanning geleverd om de achterstand weg te werken.

Mijnheer Matthijs, uw vaststelling dat heel wat goedgekeurde projecten wachten op subsidiëring, is correct. Hier moet echter aan worden toegevoegd dat heel wat projecten nooit op een programma geraken. De reden hiervoor kan zijn dat ze technisch niet voldoen aan de gestelde voorwaarden. De reden kan echter net zo goed zijn dat ze, bij de prioritering van de ingediende voorstellen, zo ver achteraan in de lijst terechtkomen dat ze nooit doorstoten naar de eerste categorie. Het niet subsidiëren is dus ingebakken in het systeem en heeft nooit ter discussie gestaan.

Ik wil de manier van werken nog even toelichten. In een eerste fase dienen de gemeenten projecten in bij de VMM. Deze zijn nog niet technisch uitgewerkt en budgettair is er louter een raming van de kosten. Op basis van criteria zoals het minder of meer gescheiden zijn van het stelsel, wordt een prioritering opgemaakt tussen de ingediende projecten. Uiteindelijk wordt een programma aan de minister voorgelegd voor het totaal te besteden subsidiebedrag. Zodra de gemeenten weten dat ze op dat programma staan, gaan ze echt aan het werk : ze maken een technisch dossier op, alsook een meer uitgewerkt voorontwerp dat op de ambtelijke commissie wordt besproken. Pas na technische goedkeuring door de ambtelijke commissie wordt het dossier voor vastlegging aan mij bezorgd.

Ik heb het reeds gezegd tijdens een vorige discussie, maar ik herhaal het nogmaals : wie de som maakt van alle ramingen van de kosten komt aan een bepaald bedrag, laten we zeggen 100. Op het moment dat die dossiers bij mij komen voor goedkeuring, is dat bedrag echter reeds 180. Er is dus een stijging die bijna een verdubbeling van de kosten inhoudt, waardoor we natuurlijk een achterstand oplopen. Er zijn allerlei redenen waarom dat zoveel verschilt, maar daar zal ik nu niet verder op ingaan. Het is in elk geval een vaststelling.

Dua

Dan kom ik tot uw concrete vraag over mijn speech op de Vlario-dag. Ik heb toen inderdaad meegedeeld dat ik genoodzaakt ben om de prioritering in de toekenning van subsidies opnieuw te bekijken, omdat we met een budgettair probleem zitten. De autonomie die een gemeente heeft over haar eigen rioleringsstelsel zal een element zijn bij de prioritering. Hiermee heb ik willen aangeven dat bij de aanvraag en de beoordeling van projecten de autonomie van de gemeente een van de prioriteringscriteria kan zijn.

Op die Vlario-dag was het de bedoeling om het debat over de financiering te voeren. Ik heb toen geoordeeld dat dit element daar net zo goed bij kon worden betrokken. Waarom zouden we niet kijken naar de middelen die de gemeenten ter beschikking hebben? Het is dus zeker niet zo dat gemeenten nu a priori zullen worden geweigerd voor subsidiëring omdat er een cross-border lease wordt afgesloten. De vraag is echter of we dit element niet kunnen opnemen in de criteria die we hantieren bij de selectie van projecten, omdat we vaststellen dat er vandaag een heleboel projecten zijn die we niet kunnen goedkeuren op basis van ons prioriteitenstelsel.

Als ik zie welke inspanningen sommige gemeenten leveren om zo'n cross-border-leasecontract af te sluiten, ga ik ervan uit dat ze daarin een zeer belangrijke bron van extra inkomsten hebben gevonden. Anders zouden ze die inspanningen niet leveren. Die inkomsten moeten volgens dat cross-border-leasecontract in principe niet noodzakelijk worden aangewend voor de rioleringsinfrastructuur.

Ik wil daar echter nog iets aan toevoegen. Onlangs heb ik mij het hele systeem op een grondige manier laten uitleggen door een bekend studie bureau, dat een beetje aan de zijlijn staat – dus niet door Dexia. Ik denk dat gemeenten toch twee keer zullen moeten nadenken in welk verhaal ze stappen. Uiteindelijk is het zo dat de Amerikaanse partners een ongelooflijk gedetailleerde inventaris zullen opmaken van het rioleringsstelsel. Wie zo'n cross-border lease afsluit, zal slechts worden betaald – in feite: rente ontvangen – afhankelijk van de staat van de riolering. Wie slechte rioleringen heeft, zal dus veel minder krijgen.

Bovendien krijgt de gebruiker wel het gebruiksrecht, maar is hij ook verantwoordelijk voor het onderhoud van die riolering. Als het contract eenmaal is afgesloten, kan een gemeente dus niet zo-

maar zeggen dat ze zich voor de rest niets meer aantrekt van die riolen. Er zal op worden toegezien dat de rioleringen op een degelijke manier worden onderhouden. Het zou voor mij dus misschien nog niet zo slecht zijn dat gemeenten daardoor zullen worden verplicht om zeer veel te investeren in hun riolering. We zullen dan zien wat het uiteindelijke resultaat zal zijn.

De heer Erik Matthijs : Hoe gaan ze dat afdwingen?

Minister Vera Dua : Dat is inherent aan het contract, dat geldt voor alle cross-border-leasecontracten. Normaal gezien worden dergelijke contracten afgesloten op het gebied van telematica en dergelijke, maar riolen zijn nu de nieuwe trend. De riolen zullen echter in een zeer goede staat moeten zijn en zullen in een zeer goede staat moeten worden gehouden. Ik denk dus dat we toch nog niet aan het einde van het verhaal zijn.

De heer Jean Geraerts : Er zijn toch geen strafmaatregelen?

Minister Vera Dua : Toch wel. Op een bepaald moment kan de zaak worden opgeblazen, met allerlei schadevergoedingen die daaraan verbonden zijn. Dat is echter een ander debat. Voor alle duidelijkheid, mijnheer Matthijs: het is zeker niet de bedoeling dat gemeenten die zijn opgenomen in het programma, opeens worden geschrapt omdat ze een cross-border lease afsluiten. Waar ik wel nogal veel belang aan hecht, is dat de gemeenten de inkomsten die ze daardoor krijgen, investeren in rioleringen, om recht te kunnen hebben op subsidiëring. Volgens de filosofie van heel het verhaal zou dat het meest logische zijn.

U had ook nog een vraag over de VMW. De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening is opgericht bij decreet van 28 juni 1983 als burgerlijke vennootschap die de vorm van een coöperatieve vennootschap heeft aangenomen. Het Vlaams Gewest heeft eerst de aandelen en activa die het bij de vereffening van de Nationale Maatschappij der Waterleidingen in 1987 heeft ontvangen, ingebracht in de VMW. Daarnaast heeft het Vlaams Gewest in de periode van 1988 tot 1991 ook nog nieuwe aandelen ingeschreven. Op dit ogenblik bezit het Vlaams Gewest 25,9 procent van de aandelen van de coöperatieve vennootschap VMW.

De rechten en verplichtingen van de verschillende vennoten zijn vervat in een aantal besluiten en decreten. Er is het oprichtingsdecreet van de VMW van 1983. Ook de vennootschapswetgeving speelt

Dua

mee en de statuten van de VMW, vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 1985. Het decreet van 28 juni 1983 bepaalt dat deze statuten kunnen afwijken van de vennootschapswetgeving, omwille van de bijzondere aard van de VMW. Hiervan moet echter uitdrukkelijk melding worden gemaakt. Elke vennoot beschikt op basis van deze bepalingen over het recht om hetzij zijn aandelen over te dragen aan medevennoten, hetzij uit te treden uit de vennootschap en zijn aandelen terug te geven.

Wat de eventuele overdracht van aandelen door het Vlaams Gewest betreft, is artikel 6 van het decreet van 1983 van toepassing, dat onder meer stelt dat alle aandelen op naam zijn en kunnen worden overgedragen aan medevennoten, mits goedkeuring door de raad van bestuur van de vennootschap. Daarnaast geldt bij uittreding uit de vennootschap artikel 8 van de statuten, dat stelt dat een vennoot uit de maatschappij kan uittreden, met instemming van de raad van bestuur, die de voorwaarden van de uittreding vaststelt, nadat het regionale comité waarvan sprake in de statuten werd geraadpleegd. Er is dus wettelijk in voorzien. Artikel 9 van de statuten stelt dat bij uittreding de waarde van de overgedragen of ingeleverde aandelen, te betalen aan de ontslagnemende vennoot, in afwijking van artikel 153 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, wordt vastgesteld door de raad van bestuur, nadat het regionale comité, waarvan sprake is in de statuten, is geraadpleegd.

Het bedrag van 75 miljoen euro, waarnaar u verwijst, is effectief het bedrag dat we naar aanleiding van de begroting hebben ingeschreven. Voor alle duidelijkheid, het gaat om een bedrag van 75 miljoen euro, waarvan 50 miljoen euro is bestemd voor de versterking van het RIO-programma en 25 miljoen euro voor Aquafin. Dit bedrag is in geen enkele mate een weergave van de reële waarde van het aandelenpakket van het Vlaams Gewest in de VMW. Eerste ruwe ramingen maken duidelijk dat de uiteindelijke waarde van het gewestelijk aandeel heel wat hoger ligt dan deze 75 miljoen euro, maar een echte waardering ervan is, bij mijn weten, niet gebeurd en zeker niet op initiatief van de Vlaamse regering. Het is dus de bedoeling om dat in verschillende fasen te doen, om dan uiteindelijk tot de eigenlijke waardering en dus het uiteindelijke bedrag te komen.

De Vlaamse regering heeft dus beslist om haar aandelenpakket te verkopen. De reden daarvoor is

in de eerste plaats dat het drinkwaterdecreet aan het Vlaams Gewest de opdracht geeft om een reguleringsinstantie op te richten. Het zou ten opzichte van de andere watermaatschappijen een zeer ongezonde situatie zijn indien het Vlaams Gewest reguleert en ondertussen ook een belangrijke aandeelhouder is in een van de te reguleren instanties. Daar kwam natuurlijk zeer veel reactie op van de andere maatschappijen. Die uittreding moest dus sowieso gebeuren.

De Vlaamse regering heeft 2 voorwaarden verbonden aan de verkoop. Ten eerste moet de watervoorziening in overheidshanden blijven. Het aandeel mag dus niet worden verkocht aan een privé-partner. De dag na de regeringsbeslissing kregen we tal van geïnteresseerden aan de telefoon, maar ik benadruk dat niet zal worden verkocht aan een privé-partner. Ten tweede moeten alle verworven rechten van het personeel gevrijwaard blijven. Voor het personeel mag deze overdacht dus geen negatieve gevolgen hebben.

We zullen de principebeslissing voort uitvoeren. Zoals gebruikelijk zal een externe partner worden gezocht die de VMW en het gewest zal begeleiden bij de overdracht. Ik heb reeds overleg gepleegd met het management van de maatschappij en er werden al afspraken gemaakt om de procedure voor de aanstelling van een kantoor zo spoedig mogelijk in gang te steken. Dat kantoor zal mogelijke scenario's voorstellen waarna een politieke keuze moet worden gemaakt.

Het uitgangspunt van het gewest als huidige hoofdaandeelhouder, is erg duidelijk : we wensen ons uit de watermaatschappij terug te trekken omwille van de relatie met de reguleringsinstantie, maar we willen dat doen zonder de toekomst van de VMW te hypothekeren, integendeel. Wat de gemeenten daarna doen, is hun zaak. Als uittredende overheid willen we het voortbestaan van de maatschappij garanderen. We waken er mee over om de VMW als toekomstgerichte drinkwatermaatschappij te behouden, maar natuurlijk willen we als aandeelhouder een correcte vergoeding ontvangen voor het aandelenpakket waarover we vandaag beschikken.

Het verdere verloop van de zaak zal dus afhangen van de scenario's voorgesteld door het expertenbureau. In elk geval zal het gaan over een bedrag dat hoger ligt dan de 75 miljoen euro die u vermeldt, aangezien dat slechts het bedrag vertegenwoordigt dat in een eerste fase moet worden gerealiseerd.

De voorzitter : De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, uw antwoord heeft veel verduidelijkt, maar u hebt niet duidelijk vermeld dat alleen de gemeenten de aandelen zullen kunnen overnemen. Dat staat zo in de statuten.

Wanneer zullen de nodige middelen beschikbaar zijn ? Wordt gedacht aan na de zomer of aan het einde van het jaar of aan een nog latere datum ?

Minister Vera Dua : Het is de bedoeling om dit jaar over de nodige kredieten te beschikken, want ze staan ingeschreven op de huidige begroting. Tegen het einde van het jaar zou de zaak zo goed als rond moeten zijn.

Er wordt al volop nagedacht over de mogelijke constructies. Het is aan de maatschappij om te beslissen. Er zal een verdeling onder gemeenten ontstaan. Er kunnen gemeenten bij komen of er kan aan andere constructies worden gedacht. In elk geval moet de zaak in overheidshanden blijven. Het scenario is haalbaar, maar er mogen geen juridische fouten worden gemaakt.

De heer Erik Matthijs : Het is haalbaar, maar moeilijk.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de subsidiëring van de bebossing van landbouwgronden en de afbakening van de agrarische en natuurlijke structuur

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Matthijs tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de subsidiëring van de bebossing van landbouwgronden en de afbakening van de agrarische en natuurlijke structuur.

De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, er is nogal wat onduidelijkheid ontstaan over het bebossen van landbouwgronden. De definitieve beslissing tot het subsidiëren van landbouwgronden werd door de regering genomen op 1 april. De minister stelde tijdens de begrotingsbesprekingen in december 2002 dat de Vlaamse landbouwer wantrouwig staat tegenover deze for-

mule omdat van de in het RSV voorziene agrarische structuur nog niets is terechtgekomen. Door allerlei maatregelen die in de pijplijn zitten, zoals de afbakening van de VEN-gebieden, de ammoniakproblematiek, de vogel- en habitatrichtlijnen en de bebossingsproblematiek, wordt de sector voortdurend bedreigd. De nodige rechtszekerheid voor de landbouwers blijft uit.

Het subsidiebesluit over het bebossen van landbouwgronden is een mogelijkheid die wordt opgelegd door de Europese verordening. Europa stelt als voorwaarde dat de aanplanting aangepast moet zijn aan de plaatselijke omstandigheden en verenigbaar moet zijn met het milieu. Met die formulering kan men natuurlijk vele kanten uit. Het goedkeuren van de subsidiëring zonder verwijzing naar de natuurlijke en agrarische structuur, lokt scherpe reacties uit in de landbouwsector – dat is evident. De sector krijgt stilaan de indruk dat alles wordt gedaan om het de landbouwers onmogelijk of heel moeilijk te maken. Subsidies voor het bebossen van landbouwgronden passen trouwens helemaal niet in een algemene afbakening van een aaneensluitende natuurlijke structuur. Hiermee wordt opnieuw een versplintering van het landschap gecreëerd : een landschap met kleine bosenlandjes.

Mevrouw de minister, bent u samen met de regering van plan om deze maatregel in te passen in de afbakening van de natuurlijke en agrarische structuur ? Bent u bereid om aan de regering voor te stellen om de agrarische structuur en de natuurlijke structuur gelijktijdig en gelijkwaardig af te bakenen zoals werd bepaald in het regeerakkoord en waarnaar hier al dikwijls werd gevraagd ? Zult u hiervoor zo snel mogelijk het noodzakelijke overleg organiseren ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Matthijs, het gaat inderdaad over een Europese verordening die ook aansluit bij de programmering van de plattelandsontwikkeling. Het is de bedoeling van de Europese Commissie om de lage zelfvoorzieningsgraad inzake houtproductie in Europa op een hoger niveau te brengen. In de meeste Europese landen is het verbruik van hout een veelvoud van de eigen productie. Het bosarme Vlaanderen produceert maar een minieme fractie van het eigen houtverbruik. We zijn hier zo bosarm dat we zo goed als al ons hout moeten importeren.

Gezien de gronddruk is de situatie in Vlaanderen speciaal. We hebben daar uitdrukkelijk rekening

Dua

mee gehouden bij de implementatie van de verordening. De Vlaamse regering heeft een stelsel van adviezen ingesteld. De aanvragen moeten dus worden geadviseerd en kunnen pas worden gehonoreerd nadat meerdere instanties hebben beoordeeld of de bebossing inpasbaar is in de bestaande ruimtelijke structuur. Ik merk trouwens op dat diverse gemeentebesturen op die manier de kunstmatige bebossing tegenhouden. Het resultaat daarvan kan natuurlijk zijn dat over 10 jaar een natuurlijk bos is ontstaan.

Ik verwacht heel weinig van de verordening voor wat onze eigen landbouwsector betreft. Een Vlaamse landbouwer is geen bomenplanter en zal dat nooit worden. Het subsidiesysteem werd ingevoerd op Europees niveau. Landbouwers die ervan gebruik willen maken, moeten dat kunnen. We hebben reeds enige ervaring opgedaan met de 20/80-regeling. De vele bestaande verordeningen werden nu gebundeld in één nieuwe verordening. De huidige regeling is op vele aspecten een kopie van de vorige die al heel lang bestaat, met het verschil dat landbouwers die voor bebossing van hun landbouwgronden kiezen omdat dat inpasbaar is in hun bedrijfsvoering, daarvoor een degelijke inkomenssteun zullen ontvangen. Het bedrag varieert tussen 375 en 500 euro per jaar. De nieuwe periode is vastgelegd op 20 jaar. Vroeger konden de landbouwers slechts 5 jaar van de inkomenssteun genieten.

In essentie is het besluit bedoeld om er tijdelijke bebossingen van landbouwgronden mee te ondersteunen. Ik reken erop dat dit subsidiedossier ook zal leiden tot de aanleg van meer duurzame ecologische bebossingen, zoals dat is opgenomen in het RSV, waardoor de privé-sector wordt ingeschakeld bij de bebossingsdoelstellingen van de overheid. Ik heb liever dat een beperkte oppervlakte wordt benut om er een duurzaam bos van te maken, dan dat tijdelijke bossen worden gepromoot. In Vlaanderen is het trouwens sowieso moeilijk om via het systeem van tijdelijke bossen te werken, want dat houdt in dat binnen 10 jaar mag worden gekapt en in Vlaanderen is het kappen van een bos sowieso moeilijk. Dat weten de landbouwers ook. Ik laat het begrip 'tijdelijk bos' trouwens systematisch vallen. In het RSV staan in feite 10.000 hectare ecologisch bos en 10.000 hectare tijdelijk bos ingeschreven. Ik heb het nooit over de laatste 10.000 hectare, omdat ik er niet in geloof en ik het evenmin een goede zaak vind. We richten ons enkel op die ene doelstelling van het RSV.

Ik vind het niet nodig om een nieuw initiatief voor te stellen aan de Vlaamse regering. Bovendien vallen het RSV en de ruimtelijke ordening onder de bevoegdheid van minister Van Mechelen. Hij is bezig met de kwestie en zal alles goed uitvoeren. De gelijktijdigheid en gelijkwaardigheid zijn weliswaar opgenomen in de richtinggevende en niet in de bindende bepalingen, maar ik verzeker u dat minister Van Mechelen op dezelfde golflengte zit. Ik vermoed dat u hem hierover al hebt geïnterpeleerd of zult interpellieren. We hebben een gezamenlijke nota voorgelegd aan de Vlaamse regering waarin de afbakening van de agrarische en de natuurlijke structuur organisatorisch worden uitgewerkt en de voorwaarden dus worden vervuld.

We hebben al dikwijls over de afbakening gesproken. U weet dat het mijn taak was om het decreet op het natuurbehoud uit te voeren. Ik was gebonden aan termijnen die ik zelf niet heb bepaald. Het VEN moest afgebakend zijn tegen 2003. Zoals u weet, hebben we de principes van gelijktijdigheid en van gelijkwaardigheid betrokken bij die afbakening. We hebben de overlay gemaakt tussen de gewenste agrarische structuur en de gewenste natuur- en bosstructuur om te vermijden dat we nu een voorafname zouden moeten doen op de afbakening waarbij de landbouwzone moest worden vastgelegd.

Mijn diensten werden ingeschakeld in het proces van ruimtelijke afbakening. Dat werd zo afgesproken. We hebben alle nodige kaarten doorspeeld aan minister Van Mechelen, en via het zomerakkoord werd mede op mijn aandringen de administratie voor ruimtelijke ordening versterkt met 10 voltijdse eenheden om de afbakeningsopdracht van het buitengebied voor te bereiden en uit te voeren. Ik ben niet op de hoogte van de stand van zaken van de aanwerving. Voorlopig zijn er voldoende garanties om alle voorwaarden te vervullen, maar we weten allemaal dat de zaak niet eenvoudig is. De minister van Ruimtelijke Ordening moet met allerhande zaken bezig zijn, waaronder landbouw. Ik ben zelf vragende partij voor een snelle afhandeling.

De voorzitter : De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mevrouw de minister, uw antwoord is duidelijk. Het is belangrijk dat alles een beetje geordend gebeurt, want anders zal de sector door de bomen het bos niet meer zien. Veel zaken gebeuren immers tegelijkertijd. Ik blijf de nadruk leggen op de gelijktijdige en gelijkwaardige afbakening zodat de onrust in de sector eindelijk kan verdwijnen.

Minister Vera Dua : Mijnheer Matthijs, het grote probleem in de landbouwsector is dat de pachtwet zodanig goed is voor de boeren dat ze tegen de landbouwsector werkt. Er zijn bijna geen landbouwers die subsidies aanvragen voor het bebossen van hun gronden. Dat is normaal. Ik zou dat als boer ook niet doen. De enige voor wie het het overwegen waard is, is een boer van 65 of 75 die aan het uitbollen is. Die boer heeft 2 keuzes. Hij kan maïs zetten en daarvoor Europese premies ontvangen of hij kan bomen planten. Het laatste wat een uitbollende landbouwer zal doen, is zijn grond in pacht geven aan zijn buurman, want de pachtwetgeving is veel te goed. Ik nodig dan ook iedereen uit om eens goed na te denken over veranderingen aan die wetgeving, want daarmee zouden veel problemen opgelost raken.

De heer Erik Matthijs : Het is een goede wet, maar natuurlijk snijdt elk mes aan 2 kanten. Perfecte wetten bestaan niet.

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Ik wil pleiten voor duidelijkheid. Er bestaan twee systemen inzake de bebossing van landbouwgronden. Het eerste systeem past in het Europees landbouwbeleid. Als de boer hier vraagt om zijn landbouwgronden geheel of gedeeltelijk te bebossen, moet men daarop kunnen inspelen. Wat dit betreft, hebt u gelijk, mevrouw de minister. Dan wordt er een tijdelijk bos aangelegd. De grond blijft agrarisch gebied en kan te allen tijde opnieuw beplant worden met agrarische teelten en hoeft geen bos te blijven.

Uw subsidiebesluit, waarover we het hier hebben, zet agrarisch gebied definitief om in bosgebied. Het kan op het gewestplan misschien wel agrarisch gebied blijven, maar in werkelijkheid zal het altijd bebost blijven aangezien er geen andere teelten meer mogen. Een boer zal immers maar een kapvergunning krijgen als hij opnieuw bebost. Dat is de moeilijkheid. Ik nodig u uit om in onze streek eens te komen kijken. Een hectare bos kun je bij ons kopen voor 200.000 frank, maar een hectare landbouwgrond kost 2 miljoen frank. Het probleem betreft dus niet zozeer de pachtwet maar wel de waardevermindering die op termijn gecreëerd wordt.

Minister Vera Dua : Mijnheer Van Looy, ik geloof zelf niet dat deze maatregel een prima succes wordt. Er bestaat echter een Europees instrument. We moeten dit aanbieden aan wie het wenst.

De heer Erik Matthijs : Is het een verplichting of een mogelijkheid ?

Minister Vera Dua : Een subsidie is altijd vrijwillig. Niemand kan dus verplicht worden.

De heer Erik Matthijs : De verordening is toch bindend en moet uitgevoerd worden.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Matthijs werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het gemeentelijke milieuconvenant

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Matthijs tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het gemeentelijke milieuconvenant.

De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik heb deze vraag een tiental dagen geleden ingediend. Ik ben ervan overtuigd dat mijn cijfers niet meer kloppen, maar ik wil toch de vraag stellen.

Vorige zomer werd de samenwerkingsovereenkomst 'Milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling' afgesloten tussen 226 gemeentebesturen of steden enerzijds en het Vlaams Gewest anderzijds. De minister noemde dit een groot succes en dacht zelfs dat ze bijkomende middelen zou moeten aanvragen.

Het grote succesverhaal nam een abrupte wending toen in oktober 2002 bleek dat de meeste gemeenten een tweede zit kregen. De samenwerkingsovereenkomst, die door de gemeenten was aangegaan, was niet correct ingevuld of voldeed niet en moest dus opnieuw bekeken worden. De minister vond dit positief, want uitstel van goedkeuring betekende volgens haar dat de gemeenten een kans kregen

Matthijs

om hun dossier te vervolledigen en beter te begrijpen. De gemeenten vonden dat hun dossier onder andere omwille van administratieve formaliteiten werd teruggestuurd. In de commissie zijn hierover vragen gesteld. De minister heeft toen zelf toegegeven dat het ontbreken van een telefoonnummer tot terugsturen leidde.

Na aanpassingen van het dossier kregen 106 gemeenten echter opnieuw te horen dat hun samenwerkingsovereenkomst niet voor alle gevraagde clusters is goedgekeurd. Voor een honderdtal dossiers is er binnenkort dus wel een voorschot te verwachten. De Vlaamse overheid zal dus niet contrasigneren, maar de gemeenten moeten de overeenkomst opnieuw ondertekenen met weglating van de afgekeurde clusterniveaus. Er bestaan daarin ook verschillende gradaties, maar dit zou ons te ver leiden in de documentatie.

Gemeenten die niet akkoord gaan met de afkeuring van een bepaalde cluster, wordt aangeraden om de cluster opnieuw op te nemen. Ze moeten dit motiveren in een beslissing. Zo niet gaan ze akkoord met de afkeuring en gaan die subsidies voor de cluster definitief verloren.

De gemeenten moesten de nieuwe ondertekening met een beslissing van het college van burgemeester en schepenen in orde brengen voor 1 april 2003. Pas na die ondertekening wil de minister definitief de middelen toekennen en dus haar handtekening plaatsen. Voor vele gemeenten die de samenwerkingsovereenkomst moeten tekenen, betekent dit een zoveelste uitstel in de betaling van de voorziene voorschotten voor 2002. Een deel van die voorschotten was beloofd tegen 1 oktober 2002. Voor de goedgekeurde samenwerkingsovereenkomsten worden de voorschotten pas 9 maanden na de intekening uitbetaald. Dat is toch wel een aderlating voor de gemeentebesturen, die het zo al financieel moeilijk hebben. Het getuigt van onbehoorlijk bestuur.

Mevrouw de minister, wat zijn de voornaamste redenen waarom de clusters bij de samenwerkingsovereenkomsten niet werden goedgekeurd? Waarom gebeurt er geen overleg op een andere manier? Ontbrekende zaken kunnen toch meegeedeeld worden via een nota. Waarom gebeurt de uitbetaling zo laat? Is er een gebrek aan middelen of zijn de middelen onderschat? Wat betekent het als u de nieuwe collegebeslissing, waarin de cluster wel gesubsidieerd wordt, niet ondertekent? Gaat de volledige samenwerkingsovereenkomst dan verlo-

ren of wordt louter de bedoelde cluster, waarover twijfel bestond, niet gesubsidieerd?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, met onze nieuwe samenwerkingsovereenkomst hebben we inderdaad geprobeerd om de goede zaken van het vroegere milieuconvenant over te nemen en het ambitieniveau hoger te leggen. We wilden vooral het concept duurzame ontwikkeling opnemen in de vroegere overeenkomst. Daarom kreeg de nieuwe overeenkomst de naam 'Milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling'.

Wat betreft de samenspraak en de voorbereiding, zijn we niet over één nacht ijs gegaan. De periode van 10 jaar milieuconvenants werd geëvalueerd door een team wetenschappers van de UGent en de KU Leuven. In feite vormde hun eindrapport de basis voor de uittekening van de nieuwe samenwerkingsovereenkomst. Vervolgens was er een zeer brede stuurgroep waarin alle betrokken Vlaamse administraties samen met de VVSG en de VVP de hele zaak hebben uitgewerkt. Ze hebben anderhalf jaar intensief gewerkt aan de opmaak van die nieuwe overeenkomst.

Ten slotte hebben we een consultatie in drie rondes gehouden vooraleer de regering haar goedkeuring gaf aan die nieuwe overeenkomst. Een eerste rondvraag bij gemeenten en provincies over de hoofdlijnen van de nieuwe overeenkomst gebeurde in het voorjaar van 2001. Op basis van die reacties hebben we het ontwerp sterk bijgestuurd. Veel gemeenten wezen er immers op dat het ambitieniveau te hoog was. We hebben dat naar beneden gehaald om ervoor te zorgen dat zeker de minder slagkrachtige gemeenten niet uit de boot zouden vallen.

Een tweede consultatie vond plaats in het najaar 2001. In elke provincie werd een informatienamiddag georganiseerd. In totaal hebben 600 lokale mandatarissen, ambtenaren en vertegenwoordigers van de adviesorganen die studiedagen bijgewoond. Ik ben daar trouwens zelf nog naartoe geweest. Ook dit leverde nuttige reacties op. Na een nieuwe bijsturing is er een zeer intensief overleg geweest met afgevaardigden van de VVSG en de VVP om de scherpe kantjes van de tekst bij te vijlen zodat de overeenkomst instapklaar was voor de vennoten. Er is dus zeker samenspraak geweest en er is zeker rekening gehouden met de oorspronkelijke bemerkingen van de gemeenten.

Dua

Het eerste jaar hebben 227 gemeenten, steden en alle provincies ingetekend. Dit was een stuk hoger dan verwacht omdat het ambitieniveau van deze samenwerkingsovereenkomst toch iets verder reikt dan het vorige milieuconvenant. Dat betekent toch dat de gemeenten graag ingaan op een dergelijke overeenkomst met betrekking tot leefmilieu.

De beoordelingsprocedure in deze overeenkomst voorziet in twee evaluatiemomenten per jaar. Begin oktober 2002 ontvingen de gemeenten een eerste tussentijdse evaluatie voor het jaar 2002. De tweede definitieve evaluatie werd afgerond eind januari 2003. Dat was ook de timing die vooropgesteld was. De eerste tussentijdse evaluatie gebeurde grondig om de gemeenten de kans te geven hun dossier nog te vervolledigen. Hierover is nogal wat animositeit geweest. Het was zeker niet bedoeld als een tweede zit. Het was juist bedoeld om een mogelijkheid in te bouwen voor aanvullende informatie zodat de dossiers in orde konden worden gebracht. Aldus wilden we vermijden dat gemeenten zonder reплик onmiddellijk de koude douche van een negatieve evaluatie over hun hoofd zouden krijgen. Bovendien wordt op deze manier het perverse effect ondervangen dat er onnodig grote sommen worden vastgelegd op het MINA-fonds, die achteraf niet ten goede van de gemeenten worden uitbetaald omdat er onvoldoende gemeenten op inspelen.

Het is inderdaad voor veel gemeenten een overgangsjaar geweest met eventuele wrevels en frustraties, wat altijd het geval is als er met een vernieuwd systeem wordt gewerkt. Het heeft extra inspanningen gevraagd van de gemeentelijke milieu-ambtenaren. Vooral het overleg met andere diensten is een pijnpunt en een moeilijke oefening voor de gemeente als het gaat over samenwerking op het vlak van milieu. Een belangrijke vraag van de Vlaamse overheid betrof een goed onderbouwd milieujaarprogramma.

We hebben vastgesteld dat deze overgangssituatie een aantal concrete problemen gaf. Daarom heb ik aan mijn diensten expliciet gevraagd om zeker bij de aanloop de nodige soepelheid aan de dag te leggen tijdens de tweede evaluatieperiode. Dit is ook gebeurd.

Na de tweede evaluatieronde ontvingen 222 van de 226 gemeenten en alle 5 provincies een goedkeuring voor hun dossier. We hebben dus geenszins de hakbijl gehanteerd. Tijdens de eerste evaluatieronde hebben we iedereen wel duidelijk gezegd wat

nog in orde moest komen. Ongeveer 120 gemeentelijke dossiers werden over de volledige lijn goedgekeurd. Dit is een heel mooie prestatie, want we hadden dat niet verwacht. Een kleine 100 gemeenten ontvingen voor bepaalde deelclusters geen goedkeuring en kregen dus een gedeeltelijke goedkeuring. Het viel op dat vooral de cluster 'burgers en doelgroepen', dus wat betreft het overleg en dergelijke, een nieuw thema in de overeenkomst, moeilijk ligt voor bepaalde gemeenten.

De overeenkomst houdt in dat op basis van de definitieve evaluatie de nodige middelen per gemeente worden vastgelegd en het voorschot wordt uitbetaald. Voor de gemeenten die een volledige goedkeuring ontvingen, gebeurt dit dus niet in oktober maar wel 3 maanden na de definitieve evaluatie van hun dossier. Dat was ook de bedoeling. Dit is een enorme vooruitgang tegenover de vroegere milieuconvenants, waarbij niet in een voorschot en evenmin in een termijn van uitbetaling was voorzien. In 2000 en 2001 hebben wij nog aanzienlijke bedragen uitbetaald aan gemeenten voor het vroegere milieuconvenant van 1997, 1998 en 1999 ! In die zin gaan de gemeenten erop vooruit en de VVSG geeft dat ook toe.

Intussen werd de opdracht tot uitbetaling van de goedgekeurde gemeenten voor het jaar 2002 aan het MINA-fonds gegeven. Die betalingen moeten normalerwijze nu stilaan komen. Ik heb het dossier immers ondertekend zodat het kan worden betaald.

Gemeenten die geen volledige goedkeuring ontvingen voor hun dossier, moeten hun overeenkomst natuurlijk aanpassen aan de gemaakte evaluatie. Omwille van begrotingstechnische redenen hebben wij daarvoor effectief een aangepaste overeenkomst nodig die ondertekend is door de gemeenten. We kunnen dat niet anders doen. Hierover is een dispuut ontstaan. Na overleg met de juridische dienst en met de VVSG werd overeengekomen dat een collegebeslissing volstond, zodat die hele procedure via de gemeenteraad niet opnieuw moet worden doorlopen. Zodra ik de aangepaste overeenkomst binnenkrijg, kan de uitbetaling gebeuren. Ik wil er zeker op toekijken dat de gemeenten zo vlug mogelijk hun voorschot krijgen. Vroeger kregen de gemeenten alleen maar hun geld wanneer alle projecten afgelopen waren. Ze moesten met de bewijzen op tafel komen.

De voorzitter : De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Zijn de kredieten voor die samenwerkingsovereenkomst opgenomen in de begroting 2002 ?

Minister Vera Dua : Ze zijn vastgelegd op de begroting 2002 en kunnen dus uitbetaald worden in 2003.

De heer Erik Matthijs : U zegt dat u alles grondig hebt willen evalueren om te voorkomen dat onnodig hoge sommen werden vastgelegd op het MINA-fonds. Dat begrijp ik niet. Hoe is dit op voorhand mogelijk ?

Minister Vera Dua : We hebben een bepaalde inschatting gemaakt van de totale kosten. Dat bedrag is ook vastgelegd. Ik heb er alle belang bij dat dit bedrag ook effectief wordt betaald. Zo niet staan daar bedragen vast die we niet meer kunnen gebruiken. Ik ben daarin de beste leerling, en dus ook, de slechtste leerling van minister Van Mechelen. Hij heeft dat ook al gezegd. Ik doe mijn begroting op voor 99,5 percent en ben daarmee nummer één van de Vlaamse regering. Dat is gezond beleid aangezien alles goed wordt ingeschat en er daarvan vervolgens zo veel mogelijk wordt uitgegeven.

De heer Erik Matthijs : Ik begrijp niet waarom u zegt dat u goed wilde evalueren om te voorkomen dat te grote sommen worden ingeschreven. Die begrotingscontrole is opgemaakt in mei en juni. U zegt dat u in oktober goed wilt evalueren zodat er geen te grote sommen worden ingeschreven. Ze zijn ingeschreven, dus u hebt uw evaluatie aangepast aan uw kredieten.

Minister Vera Dua : Nee. Het is toch in het belang van iedereen dat de vastgelegde bedragen voor de gemeenten ook aan hen kunnen worden toegekend. Anders blijven die vastleggingen hangen en kunnen ze geen herbestemming meer krijgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de grensoverschrijdende riviervervuiling van de Zwarte en de Grote Spierebeek

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Decaluwe tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de

grensoverschrijdende riviervervuiling van de Zwarte en de Grote Spierebeek.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, uit uw antwoord op een schriftelijke vraag van oktober 2002 bleek dat de Zwarte en de Grote Spierebeek zwaar vervuild zijn met PAK's : polycyclische aromatische koolwaterstoffen. Die stoffen zijn kankerverwekkend en gevaarlijk. Door hun toxiciteit en hun moeilijke biologische afbreekbaarheid vormen bepaalde PAK's een risico voor het aquatisch milieu.

De basiskwaliteitsnorm wordt sinds 1998 serieus overschreden in de Spierebeek. Dat kunnen we opmaken uit een aantal jaarverslagen. In 2001 werd de norm in de Zwarte Spierebeek elf tot twintig keer overschreden en in de Grote Spierebeek meer dan twintig keer.

Mevrouw de minister, het gaat hier om een grensoverschrijdende problematiek waarbij Wallonië en Frankrijk betrokken zijn. De Grote Spierebeek ontvangt ongezuiverd water van Moeskroen en de Zwarte Spierebeek ontvangt van Roubaix water dat slechts weinig gezuiverd werd.

Ik heb over deze kwestie al een aantal vragen gesteld. U heeft geantwoord dat de eerste verbeteringen eind 2002 merkbaar zouden moeten zijn, omdat de Moeskroense bedrijven diverse waterzuiveringsinstallaties leveren. Bovendien werden in Grimonpont en in Moeskroen waterzuiveringsinstallaties gebouwd. De installatie van Moeskroen heeft een capaciteit van 100.000 inwonersequivalenten en die van Grimonpont een capaciteit van 450.000 inwonersequivalenten.

Ondanks het grensoverschrijdende karakter van deze problematiek is er geen gestructureerd overleg tussen het Vlaams Gewest, Wallonië en Frankrijk. Eind 1998 heeft uw voorganger, minister Kelchtermans, in de context van de ICBS, de Internationale Commissie voor de Bescherming van de Schelde, een actieprogramma opgesteld dat moet bijdragen tot de verbetering van de waterkwaliteit in het Scheldebekken. In dat programma werd ook aandacht besteed aan de PAK's.

Als we de meetresultaten voor PAK's van de periode 1998 tot 2001 met elkaar vergelijken, dan zien we dat er geen vooruitgang wordt geboekt. De Zwarte Spierebeek blijft steken op het niveau van 1998. In de Grote Spierebeek is de PAK's-vervuiling zelfs groter geworden.

Decaluwe

Mevrouw de minister, werd de aangekondigde verbetering gerealiseerd in 2002? Hebt u de recentste cijfers? Indien er vooruitgang is geboekt, welke initiatieven zijn daarvoor dan verantwoordelijk? Indien er nog geen vooruitgang werd geboekt, zult u dan initiatieven nemen? Is het ogenblik niet aan gebroken om effectief werk te maken van grensoverschrijdend overleg? Bent u bereid daar het voortouw in te nemen?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, de VMM heeft zowel op de Grote als op de Zwarte Spierebeek een meetpunt om de waterkwaliteit op te volgen. Op de website van de VMM kunt u de evolutie van de metingen bekijken.

De Zwarte Spierebeek ontvangt nog veel ongezuiverd huishoudelijk en industrieel afvalwater dat afkomstig is van Roubaix. Uit de analyse van de resultaten voor 2002 blijkt dat de situatie niet merkbaar verbeterd is in vergelijking met 2001. Nog steeds is de zuurstofconcentratie het hele jaar door erg laag, en dat wijst op lozing van ongezuiverd stedelijk afvalwater. Als we het hebben over PAK's, vormt vooral naftaleen een groot knelpunt.

De Grote Spierebeek ontvangt gezuiverd huishoudelijk afvalwater, maar ook industrieel afvalwater uit Moeskroen. De zuiveringsinstallatie in Moeskroen is reeds operationeel sinds 2001, maar toch zijn de meetresultaten voor de Grote Spierebeek slechter dan die voor de Zwarte Spierebeek. Dat lijkt niet logisch. Er is vooral een merkbare stijging van de PAK's-concentratie. Het gaat dan vooral om naftaleen, fluoreen en fenantreen. Het aandeel van industrieel afvalwater is zo groot dat de effecten van de zuiveringsinstallatie, die huishoudelijk afvalwater zuivert, niet merkbaar is. Alleen op het vlak van het biochemisch zuurstofverbruik is er een effect merkbaar.

Er is dus geen merkbare verbetering van de PAK's-vervuiling vast te stellen. In vergelijking met 2001 is de toestand onveranderd gebleven. Ik moet erbij zeggen dat een vervuiling met PAK's een vervuiling is in de vorm van partikels. Het duurt heel lang om een dergelijke vervuiling weg te werken, omdat het om suspensies gaat.

De rioolwaterzuiveringsinstallatie van Moeskroen heeft nog geen meetbare weerslag gehad op de Grote Spierebeek. Begin 2003 werd de herbouwde en uitgebreide waterzuiveringsinstallatie van Gri-

monpont-Wattrelos operationeel, en de invloed daarvan zullen we dus moeten afwachten. Deze laatste installatie kostte 50 miljoen euro, heeft een zuiveringscapaciteit van 350.000 inwonersequivalenten en zou dus een merkbare invloed moeten hebben. De installatie zuivert het water van de Espierres. Deze waterloop verzamelt het afvalwater van een deel van de agglomeratie Tourcoing-Roubaix en een deel van het water dat van Moeskroen afkomstig is. We hopen dat die waterzuiveringsinstallatie een goede invloed zal hebben op de vervuiling met PAK's. De impact van een aantal recente veranderingen en saneringen zal door de diensten goed worden opgevolgd. Er zijn nog een aantal aansluitingen voor huishoudelijk afvalwater op waterzuiveringsinstallaties gepland, en de gevolgen daarvan zullen we dus moeten afwachten.

Het is inderdaad de bedoeling dat deze kwestie met Frankrijk wordt besproken. Op 3 december 2002 werd het Verdrag van Gent ondertekend in verband met de Schelde door Nederland, België, de drie Belgische gewesten en Frankrijk. Daarin staat dat het doel van het verdrag het bereiken van een duurzaam en integraal waterbeheer van het internationaal stroomgebieddistrict van de Schelde is, waarbij in het bijzonder rekening zal worden gehouden met de multifunctionaliteit van het water. In dat verdrag komt ook de waterkwaliteit voor in de context van de kaderrichtlijn over water.

Met de ondertekening van het verdrag werd ook de nieuwe organisatiestructuur van de ICBS vastgelegd. De nieuwe naam van de ICBS is de ISC, de Internationale Scheldec commissie. Binnen die nieuwe structuur vinden we een aantal projectgroepen terug, die opgedeeld zijn in werkgroepen. De ISC zal dienst doen als een soort platform voor de uitvoering van de kaderrichtlijn, en op die manier hopen we de kwestie te kunnen aanpakken.

Een concrete actie, die wezenlijk zal bijdragen tot de samenwerking tussen de betrokken partijen, is de start van het Scaldit-project, waarvan Vlaanderen de touwtjes in handen heeft. Scaldit staat voor Scaldit Integrated Testing. Daaraan kan voor de volledigheid de volgende ondertitel worden toegevoegd: 'Van het collectief testen naar een transnationale analyse van het internationaal stroomgebieddistrict van de Schelde als een basis voor een integraal waterbeheer voor een propere en veilige Schelde.' De naam is er dus al, maar de doelstellingen moeten we nog realiseren.

De werkgroepen werden ondertussen opgestart. Het is de bedoeling om alle oeverstaten samen te brengen, zodat alle knelpunten kunnen worden be-

Dua

paald en zodat er een overzicht kan worden gemaakt van de impact van menselijke activiteiten. De uiteindelijke doelstelling is het zoeken naar oplossingen. Op die manier kan de kaderrichtlijn uiteindelijk worden gerealiseerd. Via het forum van de ISC, de vroegere ICBS, en via de project- en werkgroepen van het Scaldit-project, zullen we trachten de problematiek van de Zwarte en de Grote Spierebeek aan te kaarten.

Ik heb al veel brieven geschreven naar de Franse minister van Leefmilieu, maar ik krijg niet altijd een antwoord. Ik zal de problematiek nog eens aankaarten en vragen dat de ernst ervan aan de Franse minister voor Leefmilieu persoonlijk wordt uitgelegd.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Als u mij de concrete cijfers bezorgt, ben ik helemaal tevreden.

Minister Vera Dua : U krijgt die cijfers.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.53 uur.*
